

Prvi broj »Kateheze« u jubilarnoj godini otkupljenja donosi predavanja s ovogodišnje Katehetske zimske škole održane od 11. do 13. siječnja na temu *Otajstvo utjelovljenja i kateheza u godini Velikog jubileja*. Kao što nam je poznato, naše kršćansko razmišljanje i naš teološki jezik svoje korijene imaju u klasičnim jezicima, prije svega u grčkom, latinskom i hebrejskom, u što ćete se uvjeriti i čitajući priloge u ovome broju. Bremenitost i zahtjevnost tih izričaja ne smiju nas međutim tako obeshrabriti da zastanemo pred poteškoćama na koje možemo naići u susretu s tim, današnjem čovjeku nerijetko teže razumljivim izričajima. Strpljivim vjerničkim nastojanjem uspjjet ćemo sve bolje razumijevati te izraze, a time i stvarnosti koje oni označavaju. U to ćemo se moći svakako uvjeriti i čitajući priloge u ovome broju.

Đ. Hranić nas odmah na početku poziva da ovogodišnji jubilej utjelovljenja promotrimo tako da se zadubimo u povijest spasenja u svjetlu otajstva Isusa Krista. Utjelovljenje Isusa Krista vrhunac je Božje objave, a autor nas podsjeća na hamartocentrično i kristocentrično tumačenje povijesti spasenja. Teološkim produbljuvanjem upotrebljenih izraza i stvarnosti koje one označuju, Hranić nas uvodi u dubinu shvaćanja Objave te mjesta i otkupiteljske uloge Isusa Krista. I ovdje opet vrijedi Isusova riječ: *Ne dođoh dokinuti nego dopuniti*. Stoga i isticanje kristocentričnosti sveukupne objave ne znači odbacivanje ili zanemarivanje jednog ili drugog vida nego njihovo smještanje na odgovarajuće mjesto, u pravi okvir, izbjegavanje osiromašenja Isusove otkupiteljske uloge te podsjećanje na čovjekovo iskonsko dostojanstvo. To se dostojanstvo, kao što će to lijepo istaknuti N. Dogan, posebno ističe u *slici novoga čovjeka* u utjelovljenju Isusa Krista. Čovjek Bogotražitelj, koji je istovremeno i tijelo i duh ali i religiozno biće, ne smije zanemariti poziv da bude i odgovorno društveno biće. U tome mu od prvoga trenutka pomaže i Stvoritelj, Bog u kojega vjerujemo i koji je Čovjekoljubac pa prema tome i Čovjekotražitelj. Budemo li imali pred očima te stvarnosti, bit će nam lakše shvatiti i prihvatiti značenje i važnost Isusova utjelovljenja.

Činjenica da čovjek živi i radi ovdje na zemlji, kao i to da je čovjek nesavršeno biće, očituje se i u zahtjevu za *praštanjem i pomirenjem u svjetlu utjelovljenja*. Konkretizirajući taj zahtjev, S. Baloban nas podsjeća na napor što ga tijekom svoga pontifikata čini papa Ivan Pavao II., koji posebice u godini Utjelovljenja sve nas poziva na praštanje i pomirenje, ukazujući i na sasvim konkretne vidove tog prijedloga. Bit će svakako zanimljivo vidjeti što neki naši sugrađani misle danas o tom papinom pozivu. Bez obzira na njihovo mišljenje i odobravanje ili odbacivanje tog poziva, mi upravo zbog neizostavne potrebe i težnje svakoga našeg katehetskog djelovanja da onō bude iskaz naše vjernosti i Bogu i čovjeku, kako će to istaknuti I. Pažin, ne smijemo gubiti nadu, nego razmišljati o mogućnosti konkretne katehizacije u ovom našem vremenu i prostoru. Utjelovljenje Isusa Krista je, reći će Ivan Šarčević, izazov našem humanizmu. Treba nam svakako iskrenosti i hrabrosti kako bismo uspjeli otvoriti oči, a napose srce, te postati svjesni činjenice da je utjelovljena Riječ i danas *smetnja* našem relativizmu, da nas poziva na radikalizam u svjetlu čovječnosti obasjane betlehemskim i golgotским svjetlom kako bi se i u našem vremenu počele ostvarivati iskonske ljudske težnje za ostvarenjem potpunog čovještva. Tu nam svojom šutnjom i primjernim prihvaćanjem

riječi put u trajno življenu vjeru pokazuje Marija iz Nazareta, podsjetit će nas T. Z. Tenšek. Poput Marije, i mi smo pozvani svjesno prihvatiti Riječ i tako rasti u svojoj vjeri.

Naš je utjelovljeni Bog, nastavlja zatim mons. V. Košić, Bog ljepote, čovjeku bliski, nježni Bog. Upravo zato i mi smo kao ljudi i vjernici pozvani cijeniti i živjeti već sada ljepotu, blizinu, nježnost, prijateljstvo, ljubav i supatnju pomažući tako i svojim bližnjima da rastu u ljudskosti. Na izazov crkvenoj zajednici i svima nama vjernicima pred zadatkom utjelovljenja Crkve u novo tisućljeće svojim će specifičnim jezikom upozoriti Š. Marasović, pozvavši na dosljednije vrednovanje siromaha, ali i na potpomaganje svih dobrih nastojanja, što se treba posebno odraziti na području soteriologije, eshatologije i karitasa. Ustroj euharistijske molitve poticaj je liturgičaru I. Šašku da nas upozori na odnos Krista i Crkve, a time i na bolje razumijevanje kršćanskog identiteta. I ovaj broj zaključuju kratke recenzije i prikazi novih katehetskih i srodnih izdanja.

Kao što vidimo, ovogodišnji Jubilej otkupljenja poziv je svima nama da se otvorimo djelovanju Duha te da upravo stoga nastojimo živjeti bogatstvo svoga vjerničkog opredjeljenja ovdje i sada. Prilozi vrsnih autora u ovome broju pokazuju nam da je to i potrebno i moguće. Nadajmo se da će nam to, sada kad su ti materijali svima dostupni, biti jasnije i da ćemo u tom smjeru još zauzetije djelovati.

Urednik